Balogh István

Találkozás

Szeretem és keresem is a személyes találkozásokat. Ha kimegyek az utcára, aki szembejön, majdnem mind ismerős. Köszöntjük egymást, bólintunk a másiknak. Ez a legegyszerűbb emberi kapcsolat, amely kimondott szó nélkül is lehet sokatmondó. A szembejövővel, ha pillanatra is, de találkozik a tekintetünk, magunkba telepítjük arcvonásait, lépéseinek módját, azt is, ahogy a bottal jár, szabad kezében mi van? Lehet hátán egy hátizsák, abban viszi talán hazafelé a boltban belerakott árut. Vagy bevásárlókocsit húz maga után? Sok mindent elmond az a fejbillentés, vagy csak a tekintetváltás, mert a főbillentés elmarad.

A lényeg: látjuk egymást, megvan még ő is.

Ezúttal egy régi cimborám, a kedves Vendel, jön felém. Én állok a kapuban, az öregapó közelít, lassan emeli fejét, rám sem néz, továbblépked.

Sok közös élményünk emléke él még halványan, vagy tán már ki is hunyt. Én szerettem őt, sokat fociztunk együtt a strandon, vagy fölmásztunk az árva hídlábakra.

Vendel komámat hol Vendinek, hol Delinek becéztük. Hallgatott mindkét nevére, közepes tanuló volt, kőműves lett, és jól birkózott. Néhányszor tagja volt a versenycsapatnak is, szurkoltunk neki nagy hangon és tiszta szívből, de oszlopos taggá nem lehetett, mert egy-két győzelem mellé öt-hat vereség társult.

Soha nem felejtem el azt a magyarázatát, amikor kétvállas vereségét azzal emelte égig, én nyertem meg a mai meccset! És igaza volt, persze a maga módján! El is mesélem Önöknek, kedves Olvasóim ezt a párját ritkító esetet.

Hajdan nyolc súlycsoport volt birkózóéknál.

A csapat legkevesebb 6 versenyzővel állhatott a szőnyegre. Ha nem volt ki a hat, akkor küzdelem nélkül az ellenfél kapta a pontokat. Jók voltak már akkor is a zentai legények, de nem mérlegeltek csak öten, és csupán pár perc maradt még a mérlegelés lezárásáig. A hatodik, nem jöhetett, mert megsérült otthon, nem tud lábra állni.

– Ám megjöttem én! – mosolygott Vendi. – Bementem, mérlegeltem, és versenyképes lett a csapat. A pontszámítás olyan bonyolultan működött, hogy minden elképzelhető volt. Az egész úgy indult, hogy az ellenfél 4:0-ra vezetett, ám bejött a papírforma, s a végeredmény 10 : 6 lett a javunkra.

No, de ki nyert? Hát én! Igazolásaim rendben voltak, a súlyom is passzolt, szóval akkor is csak két bajnoki pontot kaptunk volna, ha én nyerem a meccset. De a győzelem így is, úgy is meglett! Kopasz fejjel és ősz bajusszal erre a meccsemre emlékszem legszívesebben. Tussal elveszítettem ugyan, de mégis megnyertem! Na!

És Vendi igazat mondott. Én most a visszaemlékezésemmel bizonygatom olvasóimnak, hogy a régen lebontott Nagy Zsinagóga imatermében minden jelenlévő tiszta szívvel és szeretettel szurkolt Vendinek. Elrekedt mindenki, a meccs után hörögtünk csak, de ölelgettük örömünkben igaz harcosunkat, aki küzdött önmagáért, a csapatért, a városunkért. Az első percben odacsapathatta volna magát a szőnyeghez, az is vereség, mint a kilenc perc csontropogtatás, de ő mégis másképp döntött. Ha már divat lett volna, még tán a vállunkra is emeljük Delikét, s hordoztuk volna körbe a szent udvarban.

Míg én így egyedül pingpongozom a gondolattal, nem is láttam semmit és senki magam körül.

– Szevasz, Pista! – szól rám egy elvékonyodott hang.

– Szevasz, Vendel! – nyújtom a kezem.

Ő megragadja jobbomat, megrázza.

– A fene a szememet! – szidja önmagát. – Itt megyek el melletted, és meg sem láttalak!

– Visszatértél, Vendi! – nevetek –, mégis jók azok a szemek.

– Az eszem látott meg. De az is lassan jár, mint a kopott óra. Az utca derekától a sarokig elmentem majdnem, mire rájöttem, hogy elhanyagoltam egy régi ismerőst.

– Ahogy elhaladtál, tudod, mi jutott eszembe?

– Tudom – válaszolja komolyan. – Az a meccsem, amelyet elvesztettem, de megnyertem mégis, a Károlyváros elleni bajnoki mérkőzésünkön.

– Hát az is – válaszolom.

Elcsodálkozik.

– Mi még?

– Ahogy visszaemlékszem a zentai birokmeccsekre, senkinek, még teneked se, nem szurkoltam úgy istenigazából, mint azon a különös délelőttön!

Feje búbjára tolja kalapját. Föl is emeli pillanatra a fejfedőt.

– Én azóta érzem, hogy sokat tettem a városomért. De legtöbbet mégis a drukkerekért. Hallottam a támogató hangzavart, lármát, de több évtized után, csak a te hangod hallom ki a tömegből, „Ne hagyd magad, Vendi!” – ezt kiabáltad, még most is a fülembe cseng a kölyökhangod.

– Örülök, hogy meghallottad! – mondom. – Hogy vagy manapság?

– Nem koplalok, és mégis rohamosan veszítek a súlyomból. Azt hiszem, megyek elfelé.

– A mi perspektívánk csupán az, hogy átlépjük majdan azt a küszöböt. Ki becsapja maga után mérgesen az ajtót, ki meg át sem tud lépni, hanem átcipelik a láthatatlan kezek.

– Azt nem értem, miért veszítek olykor csak néhány dekát naponta, máskor meg húsz–harminc dekát is?

– Ne hagyd magad, Vendi! – mondom.

– Nem hagyom, abban biztos lehetsz!

Összeölelkezünk.

Még visszatekint elmenőben.

Egyedül állok a kapuban, Vendi már a sarok felé jár. Eszembe jut sok minden, csak úgy kergetőznek a gondolatok, tán minden másodpercét fölidézem annak a csodálatos összecsapásnak. Erős hangon szurkoltam, kiabáltam, ordítottam is… De úgy hiszem, az én számat nem hagyta el a Vendi idézte mondat. Mégis. Szívemet megdobogtatja a rólam költött szép emléke.

Sarokhoz ér a kalapos öreg haver, mindjárt elvész szemem elől.

S nekem úgy tűnik, mintha teljes erőmből többször is utána kiáltanék, ne hagyd magad, Vendi!